

**ОСНОВАНО
ЈУГОСЛОВЕНСКО УДРУЖЕЊЕ ЗА
МЕДИЦИНСКО ПРАВО¹**

1. Иницијатива за оснивање Југословенског удружења за медицинско право покренута је крајем 1996. године. Формиран је Иницијативни одбор за оснивање овог Удружења ради припрема за одржавање оснивачке скупштине. Прва седница Иницијативног одбора одржана је 21. новембра 1996. године, у Институту друштвених наука у Београду.

Оснивачка скупштина Југословенског удружења за медицинско право одржана је 22. фебруара 1997. године, такође у Институту друштвених наука у Београду. Скупштину је сачињавало 55 чланова. На Скупштини је донета Одлука о оснивању Удружења, усвојен Статут Удружења, донете Опште смернице за рад Удружења, извршен избор председника, потпредседника, чланова Председништва и Надзорног одбора Удружења.

За првог председника Удружења изабран је др Јаков Радишић, професор Правног факултета у Крагујевцу, а за потпредседника др Слободан Ковачевић, професор Медицинског факултета у Београду. Председништво Удружења има 25 чланова: 12 из реда правника и 13 припадника медицинске струке. Надзорни одбор се састоји од три члана.

2. На Оснивачкој скупштини Југословенског удружења за медицинско право проф. др Јаков Радишић поднео је реферат: *"Медицинско право - заједничка брига правника и медикара"*, чији мото гласи: "Људски живот и здравље су пролазни, али су медицина и право, који њима служе, вечни". У реферату је указано на инострана искуства у вези са формирањем посебне правне дисциплине под називом Медицинско право, односно у вези са оснивањем и радом удружења за медицинско право. Говорећи о правним нормама које уређују медицинску делатност у нашој земљи, аутор наводи да медицинско право не представља заокружен систем норми и да није сакупљено у једном јединственом законодавном акту. Низ општих правила налази се у прописима криви-

¹ др Мирса Мијачић, редовни професор Правног факултета у Нишу
Тамара Китановић, асистент приправник Правног факултета у Нишу
др Александра Цветановић, доктор медицине

чног, грађанског, породичног, процесног, уставног и радног права, односно права о социјалном осигурању, док се неки прописи налазе у посебним законима: Закону о здравственој заштити, Закону о производњи и промету лекова, Закону о условима за узимање и пресађивање делова људског тела, и др.

О разлозима за оснивање Југословенског удружења за медицинско право у реферату се говори на истакнутом месту. Отварају се врата за сарадњу између медика и правника, који су у својој професионалној делатности упућени једни на друге. О томе аутор каже скедеће: "Проблематика која спада у домен медицинског права има свој медицински, правни и морални аспект. Та проблематика изискује знања која премашују она до којих се долази уобичајеним правничким образовањем. Да би неки медицински поступак подвео под апстрактну правну норму, правник мора имати ближу представу о томе поступку и свест да медицина није свемоћна, те да од ње не треба превише ни очекивати. Извесно познавање медицине морало би бити саставни део правничке професије. ...И кад саставља одређене правне норме које се тичу медицинске делатности и њених посленика, правник мора такође имати извесна медицинска знања. ...Правник мора медицину донекле и изучавати, ако хоће да је правно уређује или да јој суди. ...С друге стране, они који се баве медицинским занимањем излажу се ризику да својим поступцима повредe нека од добара човекових која уживају нарочито правну заштиту: тело, живот, здравље, достојанство и право самоодређења. Слобода бављења медицином не значи непотчињавање важећем праву. Зато медикари морају знати докле досеже слобода њиховог професионалног рада, а одакле почињу правне забране и заповести којима се ваља повиновати. Јер ни медицина не сме све што може".

Из изложеног се јасно види да су медикари и правници упућени једни на друге и да медицинско право треба да буде њихова заједничка брига, с тим што ту бригу треба да брину удружним снагама, радећи заједно у тиму. Управо је Југословенско удружење за медицинско право прави облик за такву сарадњу. Уколико Удружење кадровски и материјално довољно ојача, вредело би размишљати и о оснивању Института за медицинско право, попут оних који постоје у Западној Европи.